

преводи на Яворови стихотворения, публикувани отгоре на това във второ и третосепенни издания. "Das Rosenland" в това отношение беше едно изключение, макар че преводите на Рода Рода бяха повече една парафраза, отколкото адекватни поетически преводи. Правдива оценка на поета можеше да се намери само в публикации, специално посветени на България, а по-трудно в по-широк мащаб, ако не се броят кратките споменавания в лексикони или енциклопедии. Има обаче едно изключение отпреди почти един век, за което сега ще ви разкажа.

Преди години, когато работех върху една тема за българо-немските литературни връзки в началото на нашия век, от която малко внезапно ме изтръгнаха, постоянно се натъквах на едно име, по това време почти единственото в тази област: Георг Адам. Като преводач на българска проза и поезия, както и като автор на по-големи критически материали - рецензии и статии върху отделни писатели и поети, той е извършил огромна, направо пионерска работа, за разпространението на българската литература в Германия. И което е най-впечатляващото - при оценката на литературните явления никога не е грешил.

Навремето за Адам почти нищо не е било известно освен името му. Единствено в "Кюршнера", един до днес излизащ в Германия литературен алманах, който отбелязва ежегодно живите немскоезични автори, Адам е застъпен от 1901 до 1915 година с кратка бележка от само два реда. Малко по-подборно можах да се информирам за живота му от неговата докторска дисертация със заглавие "За периодичното маниачество". От там научих, че Адам е роден на 8 февруари 1874 г., в Берлин, че е следвал медицина в Берлин и Росток и че там е взел държавен изпит и защитил докторска дисертация през 1901 г., От многобройните писма на Адам до негови приятели в България, които намерих тогава в различни български архиви, писма до Петко Тодоров, Кирил Кръстев, Боян Пенев и други, разбрах, че Адам е работил като психиатър в болницата Берлин-Бух. И така един ден отидох там, за да потърся евентуални архивни материали, които биха ми помогнали да науча нещо повече за него. Но всички архиви на болницата след Втората световна война, както ми казаха, били "отвлечени". Само в едно мазе за въглища след дълго ровене намерих няколко стари книжа, между които ми попаднаха списъци за заплати на лекарите от болницата, там